

- ל"ג בעומר במיוחד לפני 164 שנה
- תקוותנו וישועתנו בהילולא דבר יוחאי
- האיך מותר לי לתת צדקה
- ההתחברות לרבי שמעון בר יוחאי
- ישועה כפולה
- התורה הזמנית
- נשמחין חדותין
- אכלתן של ישראל
- יומא דהילולא קדישא
- עומר קדוש
- כי לא תשכח מפי זרעו
- עבודת ל"ג בעומר
- הלכות ל"ג בעומר
- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אשרינו מה טוב חלקינו בהילולא דבר יוחאי...

יום ו' עש"ק. תרכ"ט
 אָתְמוֹל לִפְנֵי עַרְבֵי הַחֵלֶלֶה לֵאלֹהֵי בְּאֵתֵי מַהֲלֹלָא קַדִּישָׁא. בְּנֵי טַיְחִי, מָה אוֹכֵל לְשַׁעֵר לְכֶם גֹּל יְקִרַת הַדָּבָר הַזֶּה, אֲבָרְךָ בְּכַל לִבִּי לְהַשְׁרִית אֲשֶׁר עַד פֶּה עֲזָרְנִי, סִי אִיז א פִּינֵעַ הַחֲנָה מֵעַן מֵעַג פֶּאָרְן [ז"א-הַחֲנָה נָא, מִסֵּר וְהָדַי לִסְטַע] מֵאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם לְרֵאוֹת הָעֵינָן הַזֶּה, וְגֹלֵל תִּקְרָה אֲמִימָה קְדוּשָׁה שֵׁשׁ לְכָל אַחֲבָ"י טַיְחִי בְּיָד. בָּאִים אֲנֵשִׁים מְקַצֵּה אֲרָצוֹת וְגַם מִשְׁעֻרְקֵעֵסְטֵי הָיוּ כְּמָה אֲנֵשִׁים מְבַדִּים, וּמְפַזִּים הוּן רַב, וְאִינֵם בּוֹכִים מְלֵל רַק שְׂמִיחִים פֶּל הַלֵּלָה. וְגֹלֵל הַמְּיַנְעוֹת שְׂהִיָּה הֵינִם פֶּה עַל עֵינֵי הַנְּסִיעִיהַ הַזֹּאת לֹא הָיָה מְעוֹלָם, פִּי יָרַד הֶקְשֵׁם שֵׁנִי יָמִים רְצוּפִים וְכו', וְגַיּוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר בְּבִקְרַת הַשֶּׁמֶשׁ בְּתוֹךְ שְׁטָף הַקֶּשֶׁם הַחֲזִילוּ אֲנֵשִׁי צִפַּת לִסְעוֹת לְשֵׁם. מָה אוֹמֵר לְכֶם, לֹא הֶאֱמַנְתִּי פִי יִסְפֵר לִי, אִם לֹא רֵאִיתִי בְּעֵינַי נִסְעוֹת אֲנֵשִׁים נְשִׁים וְטָף וְהֶקְשֵׁם שְׁטָף אוֹתָם, וְכָל הַדָּרָךְ הָיָה מְלֵא שְׂמִיחָה לְגֹלֵל חֲבִיבַת הַדָּבָר הַזֶּה. וְהָיָה מְקוֹם לְנִסְטַע בְּתוֹךְ הַמְּדַרְשׁ, וּמְקוֹדֵם אָמַר פֶּל אֲחָד פֶּל מָה שֶׁבִּלְבֹ, וְשִׁכְנו הַרְבֵּה דְמַעֲלוֹת מְקוֹדֵם לְכֶם, וְאַחֲ"כַּ בְּעוֹהֲרֵית גְּדֻלָּה הַשְׂמִיחָה עַד לְשִׁמְיָם, וְהָיָה קְלִיעֵט וּפִאָק לְקִלְשֵׁי תַחַן וְקֶלֶם בְּפִיהֶם מְקוֹדֵם נְנֵעִים נְפִלְאִים. וְהַלְלִים מְתַגַּלְחִים שְׂהִיָּה פֶה חֲאֵלְאִיקוֹ, וְהַעֲנֵן הָיָה הָאָדָם דָּבָר מְלֵא, פִּי יֵשׁ לְהֵם שְׂמִיחִים לְזֶה וּמְקוֹדֵם עִם הַיְלָלִים בְּתַנְעוֹת מְקַלְאִים. מְקַשׁ פֶּלְחָה נְעִשֵׁי בְּנֵעִם הַדָּבָר הַזֶּה. וְהַלְלִים דְּפֶה הָמָה מְחַכְמִים נְפִלְאִים לֹא נְרָאָה כְּזֹאת, מְעִשֵׁי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֲנִי תַהֲלָה לֵאלֹהֵי יִצְחָק לְעַמְד אֲצֵל הַצִּיּוֹן מְקַשׁ וְאִמְרֵיהֶם תַּהֲפֵלָה הֵן שְׁלֵנוּ שְׂפִתֵינֵסְדָה עַל תִּקְרָה קְדֻשָׁתוֹ, וְנִשְׁאַתִּי עֵינֵי לְמִקְוֵם וְנִתְּתִי שְׂבַח וְהוֹדִיָּה לְפָנֵי יְדֵי אֲשֶׁר אִישׁ מְעָרְפִי יִזְכֶּה לְעַמְד בְּיָם הַזֶּה עַל צִיּוֹן שְׁלֵוֹ הַקֵּ. וְתַפְרִשְׁתִּי שִׁיחִי מִקִּדְוֹת לְבִי, וְאַחֲ"כַּ יִקְדְּתִי ב"ה הַרְבֵּה בְּשִׂמְחַת לְבָבִי. יִצְחָק בֶּן מוֹהַר"ר

קריסת המחיצות במירון

יסוד גדול בתורת רשב"י הוא התאחדות המדרגות והתמזגות הבחינות, והיסוד של היסוד הזה הוא אהבת חברים.

על סולם, וההישגים הגדולים ביותר הם להגיע הכי גבוה, וכשאתה הכי גבוה אתה גם הכי רחוק מהנמוך. רבינו מדגיש שזו טעות, להגיע גבוה מסוגל גם איש גוף - כשישתמש בסולם, הגדלות נמדדת על ידי חיבור וביטול פערים, דהיינו 'התארכות'.

בשבוע הבא עלינו לטובה יחול יומא דהילולא של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, המוני בית ישראל יעלו מירונה לחוג את יום שמחתו של הצדיק, וכמדי שנה יחזרו על עצמם אותם מחזות פלאיים שהצד השווה בהם הוא - התמוססות הניגודים וקריסת המסכים המבדילים.

יהודים קרובים ורחוקים, זקנים עם נערים, המכונסים לרבבותיהם בשטח לא גדול, כשהם ווקדים בוכים מתרפקים ששים ושמיחים כאיש אחד ובבת אחת במקום אחד. כל זה מתחבר לעובדה שהשמחה הזו, שהזוהר הקדוש מפליג במעלתו ובמעלת המשתתפים בה, מתקיימת בעיצומה של תקופת הספירה ולאחר ימים ארוכים בהם ציינו בצער את מות כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא.

שמחה שלימה

שמחה ועצב, בעיני העולם, הינם מצבים מאוד מנוגדים. כשאדם שמח הוא כנראה לא עצוב, ואם הוא עצוב מסתבר שאינו שמח. אבל אחד מלימודי המפורסמים של רבינו מעניק זווית אחרת המישנה את התמונה. בתורה כג (לקוטי מוהר"ן תניינא) מוסבר עניין השמחה על פי משל: 'לפעמים כשבני אדם שמחים ומרקדים אזי חוטפים איש אחד מבחוץ שהוא בעצבות ומרה שחרה ומכניסים אותו בעל כורחו לתוך מחול המרקדים, ומכריחים אותו בעל כורחו שיהיה שמח עמהם גם כן'.

הדחף הזה, למשוך את האיש שעומד מבחוץ פנימה, מעוררת כפי שמסביר רבינו בהמשך דבריו, השמחה בעצמה. מטבעה השמחה איננה רגועה עד שתשאב פנימה את כל העומד סביבה, משום שהאנשים הלא שמחים מחזיקים ברשותם את חלקי השמחה האבודים שנפלו בתוך העצב, ועד שלא תצליח השמחה לסחוף גם את האיש העצוב, תהיה היא בעצמה, חסרה. העניין הזה מתרחש גם בתוך האדם בעצמו, שכשהוא שמח אין זה אומר שאינו עצוב, אלא שהעצבות ברחו ומצאה מסתור במקום עמוק יותר בנפש. ולכן, אין השמחה שלימה אלא זו שהצליחה לגרום למרה שחורה ולעצבות החבויה להתהפך לשמחה.

במקביל לסוגיית השמחה והעצב ישנה סוגיה נוספת של היפוכים וניגודים. עיקר מעלתו של הצדיק, כפי שמלמד רבינו (שם, תורה ז), היא כאשר הוא מחבר עליונים ותחתונים. במבט פשוט נדמה שהצדיק מטפס

ל"ג בעומר כולו אומר תקווה, והיא מוקרנת היטב מפניהם של כל המשתתפים. במירון ניתן לחוש ולראות צדיק שהוא למעלה וגם למטה.

הצדיקים האמתיים דוגמת רשב"י היו 'צדיקים ארוכים', אלו צדיקים עתיקים מאוד ששייכים לזמנים קדומים, שפעלו כבר בחייהם עבור הדורות האחרונים. רבי שמעון בר יוחאי נכח כתלמיד צעיר, באותו במעמד שהתקיים בכרם ביבנה לאחר חורבן הבית שם חזו רבותיו גדולי הדור כי עתידה תורה שתשתכח מישראל, לימים אמר רבי שמעון את הפסוק המפורסם 'כי לא תשכח מפי זרעו' והבטיח שהפסוק הזה יתקיים בזכות ספר הזהר שיתחבר על ידו.

הבטחת רשב"י

ל"ג בעומר כולו אומר תקווה, והיא מוקרנת היטב מפניהם של כל המשתתפים. במירון ניתן לחוש ולראות צדיק שהוא למעלה וגם למטה, ולפיכך כל גווי העם מכל הדרגות מוצאים שם את מקומם. זו גם אולי פשרה של השמחה המתפרצת אל ימי הספירה. העצב, ואיזו שמחה תצליח להפוך אפילו את ימי ספירת העומר לשישון ושמחה כמו שמחתו של רבי שמעון בכבודו ובעצמו...

רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו הקדושים היו התיקון לתלמידי רבי עקיבא (כמבואר בשער הכוונות), ושמחתו היא הרפואה לאבלות על מותם. התלמידים שהיו אנשים גדולים וצדיקים מתו לפי שלא נהגו כבוד זה בזה, הם לא הצליחו לדלג על פערי המדרגות ולהתמזג יחד בתוך אור משותף שמבטל את הפירוד ומסלק גאוה. ההפרדה בין הגדול לקטן הפרידה אותם גם מהיכולת להמתיק דינים מעל עצמם. רבי שמעון, אחד מחמשת תלמידיו המובהרים של רבי

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדוש	ליקוטי קמא	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה ברורה ה"ב	דף היומי סוטה	ימי מוהר"ן
שבת	טו	צב:	קסד	עח.	לח	קנא
א	טז	צג.	קעה	עז:	לט	קנב
ב	יז	צג:	קסו	עט.	מ	קנג
ג	יח	צד.	קסז	עט:	מא	קנד
ד	יט	צה:	קסח	פ.	מב	קנה
ה	כ	צה.	קסט	פ:	מג	קנו
ו	כא	צה:	קע	פא.	מד	קנו

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב

מותר לי לתת צדקה?

כרבינו אומר שיחה מאלפת ביותר: בזכות מה זוכים לביטול
תאוות ממון? - בזכות הצדקה!

ומה אני רוצה לומר בזה? שגם לגבי מצוות הצדקה צריכים רחמי
שמיים מרובים.

הרי צריכים לתת צדקה. חייבים לתת צדקה. אבל הרי אנחנו לא
יודעים כמה בדיוק לתת. חומש? מעשר? ובפרט לשאלה זו
צריך הרבה יישוב הדעת: כמה מותר לי לתת צדקה? כמה אני
יכול לתת לעניים?

נמצא, כי גם לגבי מתן צדקה צריך שיקול דעת נכון.

כללו של דבר: דבריו של רבינו בהקשר ליישוב הדעת ולעניין
ההתבודדות - חשובים כל כך, עד שבלעדיהם לא ניתן לעשות
שום דבר בעולם, היות וזה מציין דרך כזו שעל ידה אני מגלה
שדברים מסוימים אני דש בעקבי, וגם הם אסורים... ואני כלל לא
העליתי על דעתי שאלו מעשים אשר לא יעשו!

רבינו אומר בתורה נ"ו: בהסתרה יש שתי בחינות. יש הסתרה,
ויש הסתרה שבתוך הסתרה. הסתרה פירושה, שאי שם אני
עדיין יודע שהדבר אסור, אלא שזה 'נעשה לו כהיתר'. אומר
רבינו שזה נקרא 'הסתרה'. ואילו 'הסתרה שבתוך הסתרה',
פירושה הדבר: שהוא בכלל כבר לא יודע שהדבר אסור. הוא לגמרי
לא יודע שהוא חולה, ואם כן הרי הוא לא יתרפא לעולם, שכן אף
פעם לא ינסה לקחת תרופה כלשהי, שהרי אינו יודע שזה מחלה.

ולכן אכן מתכוון רבינו בתורה ל': 'לעשות תשובה על עוונות
שאינם ידועים לי - הרי הוא לא יודע? אלא שייבקש מהשם
יתברך שזה יתגלה לו! שהוא כן יידע! שהעניינים יתבהרו אצלו
לדעת שהדבר אסור!

אין אנו מדברים את כל הדברים האלה על מנת להכניס ח"ו מרה
שחורה בלבו של אדם... אנו רוצים רק להזכיר את הציווי של
רבינו 'להיזהר ולהישמר לא לנגוע בפרוטה של הזולת'. הציווי
של רבינו היה להשתדל ליישב את הדעת כל יום! והרי כך אומר
רבינו: "מה שבני אדם רחוקים מהשם יתברך הרי זה אך ורק
מפני שאין להם יישוב הדעת". לא מתיישרים בדעתם - אז לא
שמים לב...

ל"ג בעומר

נאמר "ויאכלו שם על הגל" המרמז על
ל"ג בעומר, כמובא באריז"ל. כי על ידי
האכילה בקדושה מתוך השתוקקות
להשיל"ת, על ידי זה נמשך השארת אור
הצדיק [עין בליקוטי הלכות פדיון בכור ה'], ועל
כל פנים להזהר שיהיה בדרך ארץ בלא
בהלה וחטיפה (כדאי לזכור זאת בשעת נסיון
במירון ב'הכנסת אורחים').

התקשרות לתורת הרשב"י: זה היום
מסוגל להתחדש בקשר לזוהר הק', ויש
ענין גדול לומר 'אדרא זוטא', כי אמירת
הזוה"ק מסוגל מאוד להתמדה בתורה,
וכן הלשונות המופלאים המוזכרים
בזוה"ק מעוררים ביותר את הנפש, מה
שמעורר מאוד לחשיבות עם ישראל,
ועל גודל כל מצווה ומצווה, "זכאה מאן
דאשתדל באורייתא וכו'", "וי ליה מאן...",
שכל לשונות אלו מעורר מאוד את הנפש
להבין שיש אור עצום בתוך התורה
(שיחות הר"י).

התקשרות לתורת הרשב"י: זה היום
מסוגל להתחדש בקשר לזוהר הק', ויש
ענין גדול לומר 'אדרא זוטא', כי אמירת
הזוה"ק מסוגל מאוד להתמדה בתורה,
וכן הלשונות המופלאים המוזכרים
בזוה"ק מעוררים ביותר את הנפש, מה
שמעורר מאוד לחשיבות עם ישראל,
ועל גודל כל מצווה ומצווה, "זכאה מאן
דאשתדל באורייתא וכו'", "וי ליה מאן...",
שכל לשונות אלו מעורר מאוד את הנפש
להבין שיש אור עצום בתוך התורה
(שיחות הר"י).

התקשרות לתורת הרשב"י: זה היום
מסוגל להתחדש בקשר לזוהר הק', ויש
ענין גדול לומר 'אדרא זוטא', כי אמירת
הזוה"ק מסוגל מאוד להתמדה בתורה,
וכן הלשונות המופלאים המוזכרים
בזוה"ק מעוררים ביותר את הנפש, מה
שמעורר מאוד לחשיבות עם ישראל,
ועל גודל כל מצווה ומצווה, "זכאה מאן
דאשתדל באורייתא וכו'", "וי ליה מאן...",
שכל לשונות אלו מעורר מאוד את הנפש
להבין שיש אור עצום בתוך התורה
(שיחות הר"י).

התקשרות לתורת הרשב"י: זה היום
מסוגל להתחדש בקשר לזוהר הק', ויש
ענין גדול לומר 'אדרא זוטא', כי אמירת
הזוה"ק מסוגל מאוד להתמדה בתורה,
וכן הלשונות המופלאים המוזכרים
בזוה"ק מעוררים ביותר את הנפש, מה
שמעורר מאוד לחשיבות עם ישראל,
ועל גודל כל מצווה ומצווה, "זכאה מאן
דאשתדל באורייתא וכו'", "וי ליה מאן...",
שכל לשונות אלו מעורר מאוד את הנפש
להבין שיש אור עצום בתוך התורה
(שיחות הר"י).

התקשרות לתורת הרשב"י: זה היום
מסוגל להתחדש בקשר לזוהר הק', ויש
ענין גדול לומר 'אדרא זוטא', כי אמירת
הזוה"ק מסוגל מאוד להתמדה בתורה,
וכן הלשונות המופלאים המוזכרים
בזוה"ק מעוררים ביותר את הנפש, מה
שמעורר מאוד לחשיבות עם ישראל,
ועל גודל כל מצווה ומצווה, "זכאה מאן
דאשתדל באורייתא וכו'", "וי ליה מאן...",
שכל לשונות אלו מעורר מאוד את הנפש
להבין שיש אור עצום בתוך התורה
(שיחות הר"י).

ל"ג בעומר: ביום זה נתגלה עולם הסוד,
נתגלה שהעולם מלא סודות ופנימיות,
והוא מסוגל ביותר לחדש האמונה
שהעולם מלא במשמעות פנימית בכל
פרט ופרט שנעשה בו.

זמר בר יוחאי: ביום זה מזמרים הרבה
לכבודו של הרשב"י, כי "בכל מקום
ששבחו החבריא את רבי שמעון בן יוחאי
על שגלה להם סוד נפלא, תמצא שאחר
כך אמר להם עוד חידושי תורה" (ליקו"מ
סי' קכו). וכאשר אנו עוסקים לשבח
את הצדיק, אזי אפשר לזכות להתגלות
חדשה בתורתם - השגה חדשה באור ה'.
לדומם הדעת, לצאת משכחה ומקטנות
(ליקו"מ סי' כ"ט).

תפילה בציון הרשב"י: העיקר לבקש
מה' שנזכה שאכן לא תשתכח תורה
מישראל, ונזכה לקבל הרגשה פנימית
בתורת הסוד, בתורת הצדיקים, ולקבל
השגה אמיתית בדביקות ה'.

ריקודים ושמחה ברשב"י: יום זה הוא
שמחה גדולה בכל העולמות שניתנה
הרשות לגלות סודות כאלו שיקרבו את כל
העולם להשיל"ת, והדבר תלי כמה האדם
שמח בשמחה הגדולה שיש לנו צדיק
כזה שהבטיח שבזכות הלימוד הנורא של
הזוהר הק' שגילה נזכה לצאת מהגלות.

אכילה בסעודות ההילולא: ביום קדוש זה
הוא הזמן שמתגלה הקשר לצדיק, ועל
כן הוא הזמן להתרגל לאכול בקדושה,
בדרך ארץ ומתינות, ברכה כבוונה,
וזכרון השיל"ת תוך כדי אכילה, בבחינת
"זה השולחן אשר לפני ה'". כי על זה

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

פרסום לשה"ר לתועלת [להרחיק השומעים ממנו, להחזירו מדרכו
הרעה, או להציל העשוק] מותר רק ע"ז תנאים, ואם חסר אחת מהם
אסור לספר, אפילו אם הנפגע מפציר בו שיספר מיהו הפוגע. ואלו
הן בקצרה: א. שהמספר ראה המעשה בעיניו, ולא ששמע מאחרים.
אא"ב נחקרה עדות בב"ד, או הודה החוטא, או ע"י דברים נכרים,
ובכה"ל צריך לפרט שלא ראה המעשה בעיניו. ב. שהמספר יודע
שע"פ תורה נחשב הדבר לחטא בוודאי, ולכן צריך שידע כל הרקע של
המעשה, כי פעמים שבפרט אחד, הכל משתנה. ג. שהמספר יקדים
תחילה להוכיח את החוטא. ויש בתנאי זה פרטים רבים ואכמה"ל. ד.
שלא יגדיל החטא יותר ממה שהיה. וכן לא ישמיט פרטים שיכולים
ללמד זכות. ולא יבליט פרטים המחייבים ביותר. ה. שיכוון באמת רק
לתועלת, ולא מתוך שנאה או הנאה ח"ו. וכן ישקול היטב אם אכן יפיק
התועלת הרצויה. ו. שאין שייך לבא לתועלת בלי הסיפור. ז. שלא
יחייב הסיפור את החוטא יותר ממה שבי"ד היו מחייבים אותו.

ובשביל זה מתו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא
בימי העומר, על שפא נהגו כבוד זה בזה ולא היה ביניהם
אהבה. ורבי שמעון בר יוחאי היה התקין שפיהם, על פי
אמר: אמן פהיבותא תליא: ליקוטי הלכות, נתיקף, יא

הליכות

שיחות ומנהגים

אכילה

והיכרו משום פך לחלק מעט יין שרף פדי לקרב הלבבות.
אולם אחר כך התמעטו הלבבות, והדבורים של המתקבצים
ותיין שרף התרבה, ונשאר מפל התקבצות רק ענין השתייה.
ירבנו הקדוש קין ומאס במנהג זה, ורצה שאצל אג"ש יהיה
ההתקבצות רק בענין עבודת ה' יתברך.
פעם בקש רבנו הקדוש למהר"ת רבי נפתלי שביאו אצלו
לסעודה, ולפני נטילת ידים נזג להם רבנו מבקבא קטן פמה
טפות בודדות של י"ש בכוס קטנה ומחודדת - "עטליקע
טראפוס גאר ממש א לעק, אין א קליין שפיציג גלעזל",
ותנה לפניהם ואמר להם: "נעמט צופילאך" - "קחי לכם
זה המעט".

ונעמדו מוהר"ת רבי נפתלי בתמיהה, כי קמעט אשר לא
היה י"ש לקוח משם, וכי אין ספיק לשנייהם זה המעט?
והפסיר מוהר"ת בעצמו ואמר: "נה א קאפאלע אין אויך
גוט" - "נה מעט גם הוא טוב". קש"שעמ זאת רבנו נענה
ואמר: "בראנפון! נאר א קאפאלע אין גוט!" - "י"ש! רק
מעט הוא טוב!".

שיח שרפי קודש

רבנו הקדוש אמר: "פריענדיגווען אין עסן וואס יא און וואס
נישט, דאס הייסט תאנות אכילה" - "לברר אלקדוק באכל
מה פן ומה לא, זה נקרא תאנות אכילה".
רבנו הקדוש אמר: "אזי מען עסט פון ווייטער דאס איז אויך
תאנות אכילה" - "זה ש'האדם אוכל ממה שאחריו, ולא
מהפניו והמגוש לפניו, גם זה נקרא תאנות אכילה". כי צריך
האדם לאכול בבתנינות ובנחת מהפניו קרוב וסמוך לו - "עסן
נענן זיך".
רבנו אמר: "מיני דקוות שאפשר לאכלם עם קלפתם, יש
להזהר שפמקלפתם, לא לשל קלפתם לגמרי. כי קלפתם היא
קלפת גנה, וצריך לברר ממנה את הטוב".

רבנו אמר פעם: "אויך קען שוין נישט אויסהאלטן אייערע
פראנזיקעס" - "איני יכול כבר לסבל את המים טובים
שלכם". הניח מה שהיה עושים אנשי שלומנו כל פעם מסבה
אחרת:

מוהר"ת אמר: "התחלת ענין שתיית יין שרף נהוגה אצל
החסידים התחיל מזה, שראו הצדיקים מתלמידי הפעל
שם טוב שטוב להתקבץ יחד אלקדוק בעבודת ה' יתברך.

דרני נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ל"ו מאמר ח'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וְזֶה שְׁפָתוֹב (דברים י"א): "רְאֵה אֲנֹכִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם דִּיקָא, כִּי לְמַעַלְהָ [הוא] בְּחַיִּינַת קְמוּץ, שְׁקִמְץ וּסְתִים. אֲבָל לְפָנֶיכֶם לְמַטָּה, נְצִטֵּיר הָאֹר לְפִי בְּחַיִּינַת הַכְּלִי. וּבִשְׂבִיל זֶה יַעַץ בְּלַעַם לְבַלְק לְהַכְשִׁילֶם בְּדַבַּר עֲרוּהָ, בְּדִי לְקַלְקַל כְּלֵיהֶם: וְזֶה שְׁפָתוֹב חֲכָמֵי הַרְפּוּאוֹת, שֶׁהַפְּרוֹס רְפּוּאָה לְמַשְׁנָע. וְזֶה הוּא 'סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אַבָּא וְאַמָּא', הֵינּוּ בְּחַיִּינַת שְׁמֵי מַעִיד עֲלֵיהֶם: וְזֶה בְּקֶרֶב עֲלֵי מְרַעִים, 'תְּרִירוּ רַעִיו דְּלָא מִתְּפָרְשִׁין' (זהר ויקרא ד.), הֵינּוּ הַמְּחִיין. וְאֲבִילְתֶּם, שְׁנֶאֱמַר (שיר השירים ה'): "אֲכַלּוּ רַעִים", הֵינּוּ הַתְּחַזְּקוּתָם, הוּא בְּשֵׁר קָדְשׁ, הֵינּוּ לְאֲכַל אֶת בְּשָׂרֵי. שֶׁהוּא בְּחַיִּינַת סְלוּקָא דִּיסוּדָא, הֵינּוּ תְּקוּנָה מַנִּיעַ עַד הַמְּחִיין, שֶׁהֵם אַבָּא וְאַמָּא. וְהוּא תְּקוּן הַכְּלִי, שֶׁעַל יְדוֹ צָרִי וְאִיבֵי לִי הֵמָּה בְּשָׂלוֹ וְנִפְלוּ, שֶׁהֵם בְּחַיִּינַת שְׂבָעִים לְשׁוֹנוֹת. וּבְשִׁשְׁבַר הַתְּאֻדָּה הַזֹּאת, מְמִילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאֻדוֹת רַעוּת:

ציור האור תלוי בכלי

רבינו ממשיך ומבאר איך שהכל תלוי בכלי, כי האור מגיע מלמעלה בבחינת קמץ וסתים, ושם הוא בבחי' ברכה ואור נפלא, אבל כשהוא מצטייר למטה, אז הוא תלוי בכלים, כי אם יש כלי טוב, אזי האור מצטייר לברכה, ולהיפך להיפך, ולכן עיקר עצת בלעם היא לקלקל את הכלי, [לעומת זה הצדיקים עוסקים לתקן שיהיה כלים, אבל עדיין נצרך לזה בחינת אתערותא דלתתא וכמו שנתבאר].

וכבר נתבאר שהכוונה בזה שאותו אור יכול להחיות את האדם שימצא בזה דרך להתקרב להש"ת מתוך שמחה, ויכול להיות שהאור הזה בעצמו ירחיק אותו כי ימצא עו סביה להיות בעצבות וכדו', ומדגיש רבינו שהכל תלוי בכלי, והיינו באתערותא דלתתא של האדם שמחפש ורוצה להתקרב להש"ת.

ועומק העניין הוא כמו שמתבאר כאן בתחילת המאמר שיש ע' פנים של תורה כנגד ע' לשון והיינו שהפנים של תורה מאירים בתוך הע' לשון עצמם, וזהו עניין הכלי, ונבאר הדבר בדרך משל, הנה המאמר הקדוש של אזמרה, אם ישמע אדם תורה זו, אף אם יתפעל מעט מנפלאות החידוש, אבל אם לא הרגיש בנפשו את הקושי לשמח עצמו, לא יאיר לו כל כך המאמר הזה, אבל אם בא אדם שעובר עליו מה שעובר והוא בעצבות ומרה שחורה מכל הנפילות שלו, והוא מחפש ומבקש מאוד עצה איך יכול לשמח עצמו, ובא ושומע עניין זה של אזמרה, זה ממש מחיה אותו, והיינו כיון שהוא חיפש עצה בעניין זה, בזה הכין את הכלי, ואז בא העצה של אזמרה ומאיר לו בתוך הכלי עצמו, היינו בתוך המצב הזה בעצמו, נמצא שהחיפוש והרצון אינו רק כדי שיהיה לו את הזכות לשמוע עניין זה, אלא שע"ז באמת מאיר לו העניין כראוי, וזה עצמו הוא עניין הכלי שע"ז יש לאור היכן להאיר, כי אור הוא דבר שבא להאיר איזה דבר, והיינו שבא להאיר את הכלי, והכלי בעניין זה הוא המצב שנדרש בו עצה, וזה עצמו העניין של ע' פנים וע' לשון, שפנים של תורה הוא התגלות של עצה בתוך הע' לשון [וכמו שנתבאר] והיינו שמחמת שיש ע' לשון, ובכל ע' לשון צריך עצה, שזה עצמו הוא הפנים של תורה, וכשאדם מרגיש את הצורך בעצה וצועק שבעין קליו, בזה הוא מכין את הכלי כי ע"ז אח"כ כשמאיר לו העצה, הוא מבין כמה זה נצרך ומרגיש את האור שבזה, וע"ז מצייר את האור לטובה וק"ל.

סידוס רפואה למשוגעים

והנה רבינו ממשיך ומביא את מה שכתבו חכמי הרפואות שהסידוס רפואה למשוגע ומוסיף שזהו בחינת סילוקא דיסודא עד אבא ואמא, וצריך להבין

שמונה מאות אדומים

"הגביר לא ידע, אך משרתיו לטשו עיניהם החמדניות אל הכסף הרב שנח בתיבה הסגורה. הם נדברו יחדיו כי כשיעברו בלב היערה ירהגו את העגלון ואחר כך יעבירו גם את הסוחר לעולם שכולו טוב, ויתחלקו ביניהם בשלל. ואכן, הם הפתיעו את העגלון וקיפחו את חייו, רחמנא ליצלן, לאחר מכן נטלו את המושכות לידיהם והיטו את המרכבה לשביל עקלתון בתוככי היער. הגביר הבין מיד את אשר לפניו. הוא פתח ואמר להם: 'אנא מכם, קחו את כל הכסף. נשבע אני לכם שלא אגלה מאומה לשום אדם'. אולם המשרתים לא הנידו עפעף. כל תחנוניו נפלו על אוזניים ערלות.

"כיון שראה שכלתה אליו הרעה, ביקש מהם שיתנו לו פרק זמן כדי לומר וידוי. לזאת הם הסכימו. הם הורידו אותו מהמרכבה, קשרוהו לאחד העצים הסמוכים והתרחקו מהמקום כדי שלא ישמעו את קול בכייתו וזעקתו, שמה יכמרו רחמיהם עליו.

"הסוחר פתח באמירת וידוי בדמעות שליש. כשסיים, נדר לאלוקיו 'אם תצילני מיד משרתי, אקיים בכל רכושי והוני 'חציו לכם וחציו לגבוה', רבע מכספי אתן לקרובי, ורבע לעניי ישראל'.

"כך זעק ובכה על נפשו, בעוד המשרתים יושבים במרחק רב משם. לפתע חלפה עגלה בקרבת מקום, הנוסע שבתוכה, ששמע זעקות, חידד אוזניו והבין כי מישהו נתן במצוקה. הוא התקרב לעבר הקול וגילה אדם קשור לעץ. מיד התיר את קישוריו, אסף אותו ואת כספו אל עגלתו ומילט אותו מאזור הסכנה.

"הסוחר לא ידע את נפשו והיה מלא רגשי הודיה לה'. אולם כשאמד את רכושו, נוכח כי מדובר בהון רב. התיישב בדעתו כי די בכך שיחלק לצדקה רק רבע ממנו, וכך עשה. אולם אז חלתה אשתו קשות, הוא הביא אליה את טובי הרופאים והם לא מצאו לה מזור".

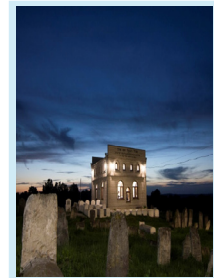
כאן פנה הבעש"ט הקדוש אל הנגיד העומד מולו ושאל: "אמת אמרתי?"

העשיר נפל על פניו והודה כי אכן כפי שאמר הצדיק כן היה. אמר לו הבעש"ט "חשב כמה הוצאות הוצאת כבר לרפואת זוגתך, והמותר עד חצי מהוןך מהר ותן ליהודי זה". הסוחר חישב ומצא כי מדובר בשמונה מאות אדומים. בו במקום מסר את הסכום האמור לרבי דוד פורקעס. זכה רבי דוד להשיא את בתו בכבוד, וגם זוגתו של הסוחר החלימה ושבה לאיתנה.

(ע"פ הספר 'דברים ערבים')

מהאריות שבחבריא קדישא תלמידי הבעל שם טוב, היה הרה"ק רבי דוד פורקעס. הוא התגורר בעיירה מזיבוב' בה כיהן כמגיד-מישרים. לאחר שהבעל שם טוב התיישב בעירו, נמנה רבי דוד יחד עם רבי זאב וולף קיצעס על גדולי מתנגדיו, עד שברבות הזמן השניים היו עדים למופת של הבעל שם טוב ונוכחו בגדולתו וקדושתו העצומה, בעקבות כך התבטלו בפניו והפכו לתלמידיו המובהקים.

נקפו הימים ורבי דוד פורקעס עמד לפני נישואי

ישועה כפולה ציון הבעל שם טוב הקדוש זי"ע

בתו. כדי לערוך את החתונה במועדה דרושים היו לו שמונה מאות אדומים, ולרש אין כל. בא לפני רבו הבעש"ט הקדוש ותניה לפניו את צערו וחסרונו. "אל לך לדאוג, יהיה לך" הבטיחו הבעש"ט.

סמוך ובטוח בישועה, התכונן רבי דוד לכלולות בתו. הזמן חלף במהירות, בעוד ימים ספורים אמורה להיערך החתונה, ואין זכר לממון, ומי מדבר על שמונה מאות אדומים. שוב החיש פעמיו אל רבו והזכיר לפניו את מצוקתו. "שוב אלי בעוד יומיים ואתן לך את אשר הבטחתיך", ענהו הבעש"ט.

חלפו יומיים ורבי דוד עושה את הדרך אל רבו. בדרכו והנה מרכבה באה למולו, ובה יושב גביר בעמיו. "ימחול לי מר" קרא לעברו הגביר, "היכן גר הבעל שם טוב?", "אני בדרכי לשם, התלווה אלי" השיב רבי דוד. וילכו שניהם יחדיו.

כאשר נכנסו אל הקודש פנימה, נתן להם הבעש"ט שלום, ואז פנה אל רבי דוד ואמר לו: "אספר לך מעשה שהיה:

"נגיד אחד היה סוחר בעצים, ולו משמשים רבים, רואי חשבונות ודומיהם. ויהי היום והנגיד דן התעשר עשרת מונים בעקבות כך ששיטפון היכה בעצים רבים באותה עת, וסחורתו היתה כמעט היחידה שלא ניזוקה. הוא חזר מן היריד בלייצגי שמח וטוב לב כשעל מרכבתו ארגז מלא בכסף רב שהרוויח מעסקיו.

לחידודא

חידה: רבי שמעון היה 'עיתי' בעבודת ה'. מהיכן זה נלמד?

תשובה לחידה הקודמת:
איזה דבר 'גדול מאוד' אנחנו צריכים? נמצא שגם מה שצריכין שיהיה שלום בין אדם לחברו והוא גדול מאד, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הוא גם כן רק בשביל התכלית הנצחית לעולם הבא ליקוטי הלכות, נזיקין ד, יח

הזוכה: יוסף חיים סטופניצקי. בית שמש זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

לכבוד מערכת העלון הנפלא עלה לתרופה, אנו עדיין עומדים בשלבים הראשונים של לימוד תורה נפלאה זו תורה סב', קשה לדעת להיכן היא תוביל אותנו,

אך ניתן להביט מרחוק אל עבר אופיה המתחדש של תורה זו, ולכסוף להתחבר לחיים הטובים שהיא גונת לנו,

רבינו מתחיל דע, שְׁעָלֵי יְדֵי אֲכִילְתֶּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נְעֻשָׂה יְחִיד קָדְשָׁא צְרִיךְ הוּא וְשִׁבְיָתָהּ אֲפִין צְאָפִין וְכו' וְכִי הָאֲכִילָה צְרִיךְ לְהֵיוֹת מְאֻקְל אַחַר שְׁנֵי תְּבָרֵי וְכו'

ויש כאן דגש שחוזר על עצמו בתורה זו, שהאדם צריך לפעול ע"י מעשיו ייחודים נפלאים ונשגבים, והכח לפעול את מה שצריך לפעול נעשה דייקא ע"י ההכנה והכשרת נפשו להיות כלי ליחוד קובו"ש ולעשות נחת לקב"ה,

והאדם יכול כל חייו להיות ממוקד בפעולות שעושה ולא להבין למה לא עולה מדרגה לדרגה,

התשובה על זה היא שאמנם הפעולות יפות מצד עצמן, אך האדם עצמו לפעמים ישן שינה של שבעים שנה, ואף פעם לא חשב לחדש את מהות נפשו והכח הפועל

שבו,

ורבינו מלמד אותנו שהאדם צריך שההתחלה והבסיס של החיים שלנו יהי מתוקן, ואזי ממילא יפעל בכל מעשיו ואפי' הארציים כגון באכילה שתייה וכו' יחודים נפלאים, מה שלא פועל האדם שלא זיכר את הקרקע שלו בלימוד ותפילה (כמ"ש בתורה כה' שהחיינויות של העליון יותר נעלה מפנימיות התחתון עיי"ש).

ורבינו מלמד אותנו שהקרקע צריך להיות אמונה, שצריך האדם להעמיד א"ע על האמונה, וכו' וכו' כמתבאר במאמר,

וזו נקודה שאפשר לראותה בכל המהלך של רבינו שאמר ש'התורה שלי כולה הקדמות', והכוונה שבעוד שיש הרבה שעסקו בפרטים של העבודה, רבינו אומר לך תדע שכל מה שאני מלמד אותך זה נקודת הפתיחה של החיים שלך ועל זה תבנה את כל התורה תפילה ועבודת ה' שלך,

לכן מוהר"ת לקח כל תורה ולימד היאך בונים עליה את כל החיים, וכל הלכה או מועד שבה לידו התפרש ונבנה ע"פ קרקע התורה שבה עסק באותה העת,

ורבינו בתורה סב' אומר לנו שהוא הנחיל לנו את עבודת בניית הקרקע ובה עלינו לעסוק.

ולכן מסיים את התורה 'פי עקר היא ההתחלה כנ"ל. על פן צריך להתחיל בקל פ'עם מ'ח'ד'ש, פי פן ואולי לא הי'נה התחלתו פ'ראוי, ואם פן גם פל ע'ב'דתו אי'ה בשלמות פ'ראוי, פי הפל מ'ת'נהג פ'פי ההתחלה.

על פן צריך להתחיל בקל פ'עם מ'ח'ד'ש, ולבוא להצדיק מ'ח'ד'ש, פ'כ'ה ההתקבצות גדול, והתקבצות ח'ד'ש לע'ב'דות הש'ם ית'ב'ר, פ'די ש'ת'יה ע'ב'דתו פ'ראוי פ'פי פ'ח ההתחלה כנ"ל. וכן בקל פ'עם ופ'עם צ'ר'ף לח'ט'ש ח'ט'ש'א'ז, פן לא התחיל ע'ד'ן פ'ראוי, וצ'ר'ף להתחיל ולבוא להצדיק בקל פ'עם מ'ח'ד'ש'.

וכן זהו ענין ראש השנה שרבינו הקפיד עליו מאוד, שרצה שהראש שזה ההתחלה יהיה מתוקן כח הצדיק, וממילא אח"כ כל פעולות האדם במשך השנה יפעלו עד אין סוף.

וכן ענין ההתבודדות שרבינו אמר שהוא מעלה עליונה, מאחר והאדם יוצר בשיחה בינו לבין קונו את עצם הקשר שעליו יבנה את כל עבודתו, ה' יעזור שנוכח להכנס לתורה זו ונלמד איך לבנות התחלה מתוקנת, וממילא כל עבודתנו תעלה לרום המעלות.

אהרן זוסמן. ירושלים.

מה כוונת רבינו בזה שמביא עניין זה שאמר בחכמי הרפואות ובפרט שהרי אין בידינו לקיים עצה זו של סירוס שהיא אסורה עפי' התורה, ובפשטות ייתכן שבא לומר שנבין שזה ממש שגועון, ואף כל השגוענות האחרים באים מזה עד כדי שגם חכמי הרפואות מבינים שכל משוגע השגועון שלו מתחיל מחמת עניין זה, וזה תוספת למה שנתבאר קודם שכל התאוות וכל השבעים לשון הכל תלוי בעניין זה אבל עדיין צריך ביאור, עוד צריך להבין מה השייכות של זה לעניין סילוקא דיסודא עד אבא ואמא, ובפרט שיש להתפלא שלשון זה ממש, אינו מובא בוזה"ק ובכתבי האריז"ל בשום מקום רק עצם העניין שהיסוד עולה לאבא ואמא מובא הרבה בוזה"ק ובאריז"ל אבל לשון זה ממש של סילוקא דיסודא לא נמצא כלל, ואם כן בוודאי יש כוונה עמוקה במה שנקט רבינו לשון זה דייקא, ומקשרו לעניין של סירוס רפואה למשוגעים.

ונראה דמונח בזה עניין נפלא מאוד, ודרך ועצה נפלאה מאוד, שבאמת כשמתעורר נסיונות בשמירת הברית, יסוד העניין הוא מחמת שביסוד יש דין ורחמים כי הכל מגיע ליסוד, ובהשלכות למטה שם עיקר הטוב והרע, ולכן מצד אחד עניין זה הוא תכלית הטוב ובכוחו להביא לעולם מוחין חדשים, ובכלל עצם מצוות מילה שהוא חותם המלך הוא במקום הזה, אמנם מצד שני עיקר הנסיון הוא בעניין זה וכמבואר בכל המאמר הזה, והנה באמת עיקר העצה בעניין זה היא להסיח הדעת לגמרי ולחשוב מחשבות דקדושה מיד ולא להתעסק כלל במחשבות אף לא בדרך שלילה וכמבואר מזה הרבה מאוד בדברי מוהר"ת, [ובפרט בעלים לתרופה חוזר ע"ז כסדר שהעיקר להסיח דעת ולהכניס מחשבתו מיד בעניין אחר].

וזה פנימיות עניין הסירוס שהוא רפואה למשוגעים היינו שבאמת עיקר העצה בזה הוא פשוט לחתוך את העניין ולגמור אותו ברגע ולא להילחם בו, שזהו בעצם סירוס שע"ז נגמר כל הנסיונות ברגע אחד, ואמנם סירוס ממש אסרה לנו התורה, כי באמת זה עיקר עבודתנו להיות דייקא בזה העולם שיש בו התגברות של הנסיונות והתאוות, ולהעלות את היסוד אל המוחין, ולא סתם לצאת ממקום הנסיון, כי בשביל זה באנו לעולם, אבל אף על פי כן העצה והעבודה היא בבחינת הסירוס דהיינו להסיח דעת כאילו זה לא קיים וזה בעיקר ע"י להכניס מחשבה אחרת דקדושה. והנה באמת עיקר קדושת הברית הוא תלוי במחשבה ושורש העניין כי היסוד מורכב מדין ורחמים, טוב ורע, ולכן הדרך לסלק את הרע הוא ע"י שמעלים את היסוד לטוב, למוחין דקדושה, והיינו ע"י בעצמו שחושב מחשבות טובות שאז היסוד מקבל מזה מיד כידוע שהברית נמשך מהמוח ממש, נמצא שעליית היסוד למוחין זה עצמו העצה של שמירת הברית היינו להסיח דעת מהרע, ולא בדרך של מלחמה רק לעלות מיד למחשבות טובות, ולכן שינה רבינו ואמר לשון סילוקא דיסודא ולא עליית היסוד לרמז עניין הנ"ל שכביכול מסלק את היסוד [היינו את הרע שביסוד] ע"י שמעלה את היסוד [היינו הטוב שבו] להמוחין [היינו שבאמת הפירוש של סילוקא הוא לשון עלייה אבל בשינוי הלשון סילוקא בא לרמז עניין הסילוק וההיסח הדעת שזה בחינת הסירוס].

(זאת התורה היא לשון רבנו, וזכרנו לברכה. וְאָמַר: שְׁהִיא סוּד בְּנֻת קְדוּשָׁה וְיִתְבָּאֵר בְּמִקוֹם אַחֵר אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם)

כוונת קרי"ש

הנה בחיי מוהר"ן כתב מוהר"ת שבסוף שמע שכונות קידוש הוא בתורה קא, והנה לכא' באמת מאמר זה הוא סוד כוונת קריאת שמע כמו שמבאר רבינו כל עניין שמע וברוך שם ועצימת העיניים, ועל פי זה ייתכן שאמר רבינו שהוא סוד ק"ש, ונשתלשל מזה בטעות טעות שהוא סוד קידוש שהם אותיות דומות.

רבי שמעון לכל

ולכן המציאות היא שאפילו אנשים פשוטים מרגישים בליבם אהבה מיוחדת לרשב"י, ולציונו ולהילולא דיליה, כי אף על גב דאיהו לא חזי מזליהו חזי, ואורו של הרשב"י נכנס לליבם ומבעיר בתוכם את לבת האש היקדת.

גם אלו הבאים להתפלל ולבקש שם בקשות גשמיות - והרי הרבה יהודים זקוקים לישועה או בגשמיות או בררניות, וצריכים ישועות שונות כרפואות ושאר צרכים של המשפחה וכי - יתכן מאד שכאשר באים אל רבי שמעון ועומדים בלב נרגש ומבקשים אפילו על גשמיות - עצם השייכות עם רבי שמעון גורמת התרוממות כזאת שב- לעדי זה לא היו מגיעים מעולם להתרוממות והתעלות כזאת. והגם שכל בקשתם היא ישועה ורפואה גשמית, אבל עצם הפניה לרבי שמעון בלב חם ובווער להשי"ת, היא פועלת גדולות ונצורות.

כי באמת הילולת הרשב"י הוא סוד של "התקשרות לצ"דיק", שכפי שאנו רואים בלשונו של הרה"ק רבי חיים וויטאל זי"ע שמספר על רבינו האר"י הקדוש שבה לע"שות תגלחת פאות ["חלאקע"] לבנו הקטן, מתאר שם המהרה"ו את מה שנעשה שם במירון, וכך הוא כותב: "אוכלים ושותים ושמים", ורואים מזה שכבוד גדול הוא זה לתנא האלקי הרשב"י עצם הדבר שבאים לשם לא- כול ולשתות ולשמוח עימו בכל מיני האופנים, כי כאשר כלל ישראל מגיע בהמוניו על מנת להתקשר עם נשמת התנא ולשמוח בשמחת הילולתו, אשר על יום זה התב-טא הרשב"י בעצמו שהוא יום שלו "יומא דילי", זה גופא הוא דבר עליון נשגב מבינתנו, והתנא הקדוש פועל עימו מה שפועל.

דבר פלא נגלה לעינינו מדי שנה בשנה ביום ל"ג בעומר, וללא כל ספק שהוא בבחינת מופת גלוי: כשמגיע יומא דהילולא רבה של הרשב"י, כל העולם כולו זע, כולם מתאמצים לעלות ולהיראות לציונו הקדוש, ממזרח וממערב מצפון ומזר.

הבה נתבונן, כמה מבין כל העולים יודעים את סוד הדבר ומעלת העליה לציון? יש שיוצאים ומכירים מעט מה שנאמר על גדולת התנא האלקי הרשב"י ולמה שבשר ודם יכול להגיע, ויש שנוסעים בגלל הגעגועים להתעררות המתנוצצת שם בגדולת הרשב"י, אבל יש גם מי שאינו יודע כלל מה נעשה שם, ואעפ"כ הוא מתאמץ, טורח ונוסע. גם אותם שאינם נוסעים, עורכים הדלקה במקומם ורוקדים ושמים בהתעוררות מיוחדת כידוע לכל, וזהו ענין מקודש התופס את כל העולם כולו בה-תעוררות מיוחדת.

ואין זאת אלא ממש עניו של רוח הקודש, השורה על כלל ישראל, שזוכים להרגיש באור הנפלא של הילולת הרשב"י, אע"פ שבפשטות אין יודעים את גודל סגולת היום הקדוש הזה.

וזה ממש כמו ההתבטאות הנפלאה של חז"ל על עם ישראל (פסחים סו:). "הנה להם לישראל ישראל אם אין נביאים הם, בני נביאים הם". וכן נזכר כמה פעמים בזהוה הקדוש: "זכאה חולקיהון דישאל" שידועים כיצד לעבוד את השי"ת, וזוכים לכוון לדעת קונם.

עומק הפרשה

עומר של התקרבות

את עומק עבודה זו למעשה מבאר מהרה"ר"ת, כי עומר הוא מלשון מדה וכמות (כמובא ברש"י שמות טז, טז), התקרבות אמיתית להשי"ת היא דווקא בדרך של מדה וצמצום, לקחת צמצום ונקודה מסוימת בה הוא עומד ולהניף אותו קרבן לה', כלומר, לעמוד ביום ט"ז ניסן בשעה פלונית, ולהכריז בפה מלא 'רגע זה הוא רגע של התקרבות ויחוד', שכן טיבם של רגעים שכל רגע שונה מרעהו, מהם מאירים ומהם חשוכים, עבודת האדם הוא לקחת כל רגע שהוא ולהאיר בו את אור הדעת.

בדרך כלל דיברו הצדיקים באופן כללי, לדוגמה 'מצוה גדולה להיות בשמחה' - הוא יסוד נרחב בתורת הצדיק, אך לא בכל מצב עבודה זו שווה, פעמים והאדם קם ולבו מתרונן בשיור ושבח להשי"ת, ופעמים והוא עומד לפני שוקת שבורה נרדף מכל הכיוונים הרוחניות וגשמיות, ונדמה לו שלא על מקום ורגע זה נאמרו הדברים.

אך עבודה האדם היא לפרוט את דברי הצדיקים, ואת דעתם הנוראה דווקא לרגעים יומיים, לכריז רגע זה הוא רגע של התקרבות ולראות איך אני מנכנס ברגע זה את תורת הצדיק, ועושה ממנו 'קרבן עומר'.

(ע"פ ליקו"ה ה' פקדון ד')

וּסְפַרְתָּם לָכֶם מִמְּחֶרֶת הַשְּׁבֹט מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שְׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:

עומק מצות ספירת העומר, מבואר בזהו"ק ובכתבי האריז"ל (שער הכוונות דרושי הפסח דרוש ט). שבחג הפסח יצאו בני ישראל ממצרים למעלה מדרך הטבע באותות ובמופתים עד שטומאת מצרים התבטלה כליל, אבל באמת יציאה זו לא היתה בדרך הטבע, כלל ישראל לא הזדככו כראוי להיות "ממלכת כהנים וגוי קדוש", הם עדיין במהותם עבדי עבדים, ומלבד הבדלים קלים שלא שינו את שמם לשונם ולבושם - היו דומים לגמרי למשעבדיהם המצרים, עד כי אמרו מלאכי השרת 'הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה, רח"ל (זוהר תרומה קע); ועיי' ויקר"ר כג, ב), אך באהבת ה', בחר בנו מכל עם והוציאנו מהרה ממצרים, כדי שלא נשתקע שם.

והנה מחמת שטורה זו היתה באתערותא דלעילא, כמעט בלא שיעוררו ישראל את נפשם מלמטה לשוב להשי"ת, לעמוד בניסיונות ולהזדכך כראוי, לכן עדיין ישראל לא היו מזוככים כראוי לקבל את התורה, והיה עליהם להזדכך במשך חמישים יום של ספירת העומר.

לא תשכח מפי זרעו
רבי שמעון בר יוחאי הבטיח שלא תשכח תורה מישראל, ורביז"ל גילה (הקדמת ליקו"מ) שאין זו סתם הבטחה על סמך הפסוק 'כי לא תשכח מפי זרעו', אלא יש כאן הבטחה שבזכותו של הרשב"י בעצמו זוכים אנחנו שבאמת לא תשכח התורה מישראל, היינו בזכות הכח של הזוהר הקדוש נצא מהגלות.

מהי אותה הבטחה שלא תשכח התורה מפי זרענו? מהי אותה סגולה שיש בזהוה הק' אשר על ידה באמת נזכה לראות שהתורה תעבור לדור הבא שלנו? והאם כולם יכולים לזכות לאותה הבטחה או שהיא שייכת רק לבעלי השגה מקובלים הבקיאים בתורת הסוד? ואיך כל זאת קשור ישירות לחינוך ילדינו ותלמידינו?

דבר ראשון, יש כאן כח עצום של הרשב"י אשר בוודאי רב כוחו לעמוד בהבטחתו, וכל הזכות שעם ישראל בכלליותו קיים, והתורה עוברת מדור לדור היא בכוחו הגדול של הצדיק. וכן בפרטיות כל אחד שרוצה לזכות לנחת מצאצאיו, הציון הקדוש במירון מסוגל ביותר לפעול הרבה ישועות בענין החינוך למעלה מדרך הטבע, במשך כל ימות השנה, ובפרט ביום ל"ג בעומר.

אך מעבר לסגולה שיש בעצם כוחו של הרשב"י, יש לנו כאן עבודה מעשית השייכת לכל אחד ואחד אשר על ידו יזכה באמת שהתורה 'לא תשכח מפי זרעו'.

הרשב"י גילה שיש 'סוד' הזוהר הקדוש מגלה שיש סודות טמירים וגנוזים בכל דבר בעולם, יש עלומות עליונים, והעולמות האלו שייכים לנו ממש, יש חיבור בין העולמות.

ולכן, גם מי שאינו לומד זוהר ואינו בקי בתורת הסוד, אך אם הוא מאמין במציאות של הרשב"י, ומתבונן קצת בלימוד של הגאולה שהכניס בעולם, אמונה במציאות של 'סוד' - אמונה ברורה שהעולם מלא סודות לאין שיעור. אמונה זו בעצמה היא אשר תחזיק את בני הבית, ואת התלמידים להיות קשורים להשם יתברך ולתורתו הקדושה.

אדם שחי בידיעה שיש 'סוד', אף אם אינו יודע את ה'סוד', ההסתכלות שלו על כל דבר, ההסתכלות על המצוות, ההסתכלות על החיים פנימית יותר, זו הסתכלות מרוממת ונשגבת, המשליכה ישירות על האוירה בחינוך.

אדם שיועד שיש 'סוד' מבין שכל יהודי הוא ה'סוד' הגדול ביותר, יש שורשי נשמות, יש גלגולים, יש משמעות לכל נשמה, כל פעולה של יהודי כאן למטה מזיז דברים גדולים למעלה. אדם שחי באמונה כזו רואה את הילד שעומד לפניו - שבאמת עומד לפניו אחד מה'סודות' הגדולים ביותר ביקום.

אם אדם מסתכל על בנו / תלמידו בהסתכלות של 'סוד', כל היחס שלו אליו משתנה, כל צורת החינוך משתנה. הוא אינו מנסה להבי'ן את כל מה שנעשה עם הילד, כי הדבר הראשון בעסק עם אנשים הוא לדעת 'איני יכול להבי'ן את סוד האדם העומד לפני'. וכך נגישים בשפלות אל הילד לראות איך אפשר לקדם אותו ולעזור לו ממקומו, בלי להסיק מסקנות ולהגדיר הגדרות.

◆ ישמח לב מבקשי ה'. יצאו לאור ספר 'האמת והשלום אהבו' על ענייני הנהגת הבית, ועצות על שמירת המחשבה. 5000 עמודים, בנוי ומיוסד על דברי רביה"ק ומוהר"ת זי"ע. מוטור בהסמכות מנדולי א"ש שליט"א. ניתן להשיג בתנונות ברסלב.

◆ אומן: עם ומתקפת הטילים בעיר אומן, קיבלו גם את התנונות המורה כי המלחמה באוקראינה עדיין בעיצומה, כשהסוף עדיין לא נראה באופק. כחסיד ברסלב הנאמנים לצוואת רבינו הק' שקרא להתקבץ על ציונו הק' בראש השנה - נזכרו כבר מעתה להרבות בתפילה ותחנונים, שנזכה גם השנה להתקבץ יחד בעיר הגעגועים. אחי קר: זכרו! כל תפילה פועלת!

◆ התורה הזמנית: הופיעו! חוברת התורה הזמנית במהדורה מוגדלת ומפוארת, עם אותיות גדולות ומאירות עיניים, ושוליים רחבים לכתובת הערות וחידושים. בנוסף, מופיעה התורה במתכונת 'משנה סדורה' המועיל לשינוי ולחזרה. לדרכי השגת החוברת, ניתן להשאיר הודעה בשלוחה 8 בקו 'לטייל בתורתו', 046277313. או בבתי המדרש בריכוזי חסידי ברסלב. כמו כן, הופיע פרנסקט מיוחד במינו המסייע ללמוד הטרי לסדר את דרכי הלימוד במהלך תקופת לימוד תורה ס"ב, כולל הסברים מפורטים והמלצות מעשיות. ניתן להשיג במכון 'לטייל בתורתו' ה"ל.

◆ "מדוע אינכם עושים נְשׁוּתֵיכֶם חֲסִידוֹת?": אחר ההצלחה הגדולה בעבר, יתקיים א"ה בימים רביעי וחמישי כ"ו-כ"ז אייר, במלון מיתרים-כינורות טבריה - ימי חיזוק והתחדשות באור רבינו הק' מלאי שמחה ועוצמה לנשות ברסלב, הכוללים: הרצאות מרתקות ומגוונות, פעילויות מיוחדות, תוכנית שמחה, ועוד. תפילה בקבר השל"ה בערב ר"ח סיון. ארוחות ברמה גבוהה בהשגחת ב"ץ העדה"ח. הסעות מירושלים ובית שמש יצאו בשעה 9:00 בבוקר, אפשרות לשמרטפיה. מחיר: 750 ₪ + 100 ₪ לנסיעות. לפירוט נוספים ולהרשמה, חייגו: 0527174917. מספר המקומות מוגבל.

י"ל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מיד יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

שְׂבָלֵיג: בְּעֵמֶר כְּבֵד נִתְפַשֵּׁט הַדְּבֹר
וְנִמְשָׁךְ לְמִרְחָקִים בְּכַח הַסְּפִירָה שֶׁל כָּל
אֵלוֹ הַיָּמִים עַד שֶׁנִּשְׁמַע הַדְּבֹר לְתַכְלִית
הַרְגְּלָיו, עַד שֶׁמִּתְחִיל לְהִתְעוֹדֵר הַטוֹב
הַכְּבוֹשׁ בְּדִיּוּטָא הַתְּחִתוֹנָה שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵית
זְהַגְלֵ מְרַגְלָתוֹ, בְּבַחֲנֵית רִגְלָיו דְּרַגְלָיו, עַד
שֶׁגַם הוּא חוֹזֵר לְהַיְתַבֵּר.

וְעַל-כֵּן אִזְ נִמְתַּקֵּין כָּל הַדֵּינִים וְאִז הוּא יוֹם
שֶׁמִּחָה וְחִדּוּה, כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּקִינָה שֶׁשְׂעוֹלָה
הַטוֹב מְבַחֲנֵית רִגְלָיו וְחוֹזֵר לְמַעֲלָתוֹ:

ליקוטי הלכות, סימני בחמה ודיה טהורה ד, ה

יהלום

וְעַכְשָׁנָה אִמְר רַשְׁבֵּי: אֲנִי
בְּחִיבֵיתָא תְּלִיא, שְׂאֲנוּ
צְרִיכִין שִׁיחִיה בִּינֵינוּ אֶהְבָּה
גְּדוּלָה, שִׁזְהוּ הַעֲקָר:

ליקוטי הלכות, דם א, יב

על מה בעיקר ראוי להתפלל בציון הרשב"י?

ידוע מאמר חז"ל שכולם מצטטים בל"ג בעומר "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", כי בזכותו של התנא האלוקי אפשרו ושייך לצאת מכל הדחקים והלחצים.

כל אחד מפרש את המושג "שעת הדחק" לפי מה שעובר עליו, בריאות, פרנסה, נחת, הצלחה וכו'. אבל האמת הוא שעיקר הדחק הוא בזה ששכחנו את אור התורה ושמחת היהדות, ואת הדרך והעצה בו נוכל להדבק בה' בכל מצב. הדחק האמיתי הוא שאבדנו את האמונה שאנו שייכים לתורה ולדיקויות בה', ומשום כך אנו מסתובבים כל כך מבולבלים בלא יישוב הדעת, מחשבות של תאוות, דאגות, עצבות, קנאה וצרות עין, מחלוקות ופולטיקה ועוד ועוד - המוח לא מיושב ודבוק באור ה'. זהו הדחק, גלות המרחיקה אותנו מאוד מקדושת המחשבה, מחמת להט החרב המתהפכת במח האדם המגרשת אותנו מחיי גן עדן.

והנה בא ר' שמעון, והכריז בקול גדול, שבזכות כוחו הגדול, הרשב"י - שיהיה לנו הרגשה פנימית בתורת הסוד.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות הנוגעות ליום ל"ג בעומר

האומר 'היום ל"ג בעומר'. לכתחלה נכון ליהזר מלומר כן כבר מפלג המנחה, וכל שכן מהשקיעה ואילך, ובפרט מזמן צאת הכוכבים. ואם אמרו כן אפילו לאחר צאת הכוכבים - אפשר לספור ספירת העומר עם ברכה (ראה משנ"ב תפס כב ובעשה"צ כח). זהירות! בזמן לכבוד התנא האלוקי, יש טועים ואומרים 'אלוקי' עם פת"ח תחת הקוף - ואסור לומר כן! אלא יש לומר 'אלוקי' עם חיריק.

תספורת בל"ג בעומר

- בליל ל"ג בעומר, לכתחילה יש להחמיר ולא להסתפר (כי יש מחלוקת בפוסקים אם מותר או להסתפר, ראה שו"ע תצב ב ומשנ"ב שם, ושע"ת ח). ולמי שנחוץ להסתפר, אפשר להסתפר אז.
- 'ביום ל"ג בעומר' מותר להסתפר לכתחילה. אך לפי האר"ל אין להסתפר עד ערב שבועות, ולכן מי שהחמיר בזה עד היום ורוצה להקל - צריך לעשות 'התרת נדרים'. אבל 'לקטנים', אין צורך להחמיר עליהם בהנהגת האר"ל (וכמ"ש במנחת אלעזר ד ס).
- מי שהתחיל להסתפר בל"ג בעומר ולא הספיק לגמור עד ששקעה החמה - אם יש בזה משום 'כבוד הבריות', מותר לו לגמור התספורת (החזו"א, הובא במשנ"ב דרש תצב 29).

שידה ונגינה במוצאי ל"ג בעומר

לא נמצא בפוסקים שום היתר לנגן ולרקוד במוצאי ל"ג בעומר [אחרי השקיעה], יותר משאר ימי הספירה שאחרי ל"ג בעומר. ואם כי במידות גופא, אולי אפשר ללמד זכות, אבל במקומות אחרים אפילו כשהוא כהמשך

צו לעבן א
היום טובים
02-50-90-567